

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: JULENEG.

Citation: Aakjær, Jeppe: "JULENEG.", i Aakjær, Jeppe: *Digte 1908-1918. - 1918*, Gyldendal, 1918-19, s. 67. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-aakjaer02val-shoot-workid68000.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Digte 1908-1918. - 1918

JULENEG.

"KOM nu ud, lille Fa'r og faa alt gjort i Stand,
faa lagt Halm under Kalven og Hesten til Vand,
og strø Gran paa de rimede Sten,
tag en tungvippet Kjærv fra det støvede Loft,
at Smaafuglen, der hopper med Klynk over Toft,
finder Trøst imod Snenattens Mén."

Saa hun talte, Katrine, den herlige Viv,
mens paa Tærsklen hun strøg den bredbladede Kniv,
før hun skar af det nybagte Brød,
og dets Endskal hun førte med Kys til sin Mund,
og hun kendte, hvor Duften var fyldig og sund,
og hvor Skorpen var brunlig og sprød.

68

Og for Vindvet i Sneen der rejstes et Neg,
og den Spurv var paa Pletten, han pipped og keg,
gjorde Hop, flagred ned, flagred op;
og fra Gjærder og Marker, og Tuer og Trær,
fra de snefyldte Graner og bundfrosne Kjær
kom Smaafuglenes radmagre Trop.

Der var skrigende grønne og sommerligt blaa,
der var lysende gule og kummerligt graa,
hastet hid fra den stormslidte Skov,
og de flokkedes hverken til Leg eller Sang,
men om Godsindets Neg paa den snevilde Vang
under Hungerens jernhaarde Lov.

Og én havde just ofret til Frosten en Taa,
og én havde en Jæger fornylig "holdt paa",
Bøssens Hagl havde taget dens Fod;
men den humper paa Stumpen, saa godt den formaar,
skjønt det svider saa ondt i det frostbidte Saar,
og i Sneen staar Dryp af dens Blod.

Og Katrine hun titter saa smilende paa,
hvor i Neget de gule, de grønne, de blaa
hopper rundt ret som Gnister af Baal,
og hun dejgner og titter og nynner saa glad,
mens hun gjemt bag Geraniens støvede Blad
drysser Mel over Former og Skaal.

Og den frostrøde Sol gaar nu favnende bort,
ak, dens Bue er lav og dens Vej ikkun kort,
naar om Julen det stunder til Fest;
og til Gavlruders Funklen, til Solflimmers Leg,
til velsignende Lys over Fuglenes Neg
den nu bruger sin synkende Rest.

69

Og en Tiggerske vanker fra Gaard og til Gaard,
og en Kavringeduft om den gamle der staar,
saa hun frister hver vejrende Hund;
og de halser og flokkes med næsvise Krav,
og hun truer ad Flokken med Eder og Stav
og gi'r ondt af sin tandløse Mund.

Og en Fisker har tøjret sin Baad under Strand,
saa dens Ankerbrod bider i Strandkantens Sand,
mens han selv nu har Hjemmet til Maal;
i den foddybe Sne staar hans Søstøvlers Spor,
paa hans skjællede Kno i den spegede Snor
slanter lystigt tre bugfede Aal.

- Og saa høres paa Broen en dumrende Vogn,
og saa ringer de Klokker fra Sogn og til Sogn,
til hver Sjæl er i Mindernes Vold,
og hver Olding ser op mod det tonende Hvælv,
mens vemodig han lytter dybt ind i sig selv,
indtil Haanden om Staven bli'r kold.

Og saa lukkes hver Luge paa Lade og Lo,
og Fuldmaanen slænger sin gyldene Bro
over Flager af ringlende Is;
med Sne i sin Hose gaar Haren i Seng,
og Frostvinden gnider sin skurrende Streng,
og Fjerskyen spreder sit Ris.

Decbr. 1910.